

man vil komme med stærke Klager ogsaa over det, men jeg maa se, hvorledes jeg kan leve endda.

Solstein-Vedreborg: Jeg havde troet, at der ikke var nogen Grund til at tale saa meget om denne Sag, da jeg mente, at det var et temmelig lille Spørgsmaal og kun en ringe Del af, hvad der overhovedet kan have Interesse af Jernbaneforholdene her i Landet, og maatte det der gav mindst praktisk Anledning til at faae en almindelig og større Debat om vore Jernbaneforhold. Jeg har troet det saa meget mere, som Bladsen dertil er Finantslovsbehandlingen, hvor Debatten jo har været ført, og hvor Thinget har tilkjendegivet sin Billie med Hensyn til dette Anliggende. Det forekommer mig derfor, at naar Talen er om denne lille Lov, om en Forbedring paa Nordbanen, om Tilveiebringelsen af et Dampfergeanlæg og om en Flytning af Jernbanestationen ved Helsingør. var der ingen Anledning til at sætte Himmel og Jord i Bevægelse med alle disse store Spørgsmaal. Men det maa vel være, fordi jeg ikke veed, hvad en saglig Forhandling vil sige. Nu hører jeg imidlertid, hvorledes det summer og suier, pidster og knalder om Ørene paa mig med „saglig“ Forhandling og med alle disse mere eller mindre velvalgte poetiske Udtryk, som Partierne ellers pleie at sfaane hinanden for, og med Betegnelser, som man ikke pleier at høre i Danget Selvfab brugte paa den Maade. (Modsigelse). Ja, jeg kjen-der naturligtvis ikke alle de Kredse, hvor et saadant Udtryk er hentet fra som det, det ærede Medlem brugte. Det var det ærede Medlem fra Jortarbejderne, som opsaad det, og det sandt god Anlang. Det er maaske et særlig godt militært Udtryk, jeg veed det ikke, men i den almindelige Diskussion mellem nogenlunde polerede Menneffer pleier man ikke at bruge denne Betegnelse. Som sagt, det er maaske anderledes ude ved Jorterne. Jeg veed ikke, hvad man gjør mellem Arbejderne derude, Alt ligger jo der under meget eiendommelige Forhold; man naar Folk ihjel der, og der siges aabenbart mærkelige Ting derude. Udtrykket blev strax grebet af det ærede Medlem, som ganske naturligt i denne Sag har gjort sig til Følgesvend og Adjutant hos det ærede Medlem fra Thisted, med hvem han hører jammen ifølge hele sin finantsielle Betragtning. Men altsaa i denne saglige Forhandling, som vi nu have indledet, og ud af den fremstod pludselig hele det store Trafikspørgsmaal og Spørgsmaalet om vor økonomiske Politik, Spørgsmaalet om Statsbaner og private Baner og om Forbindelsen med Udlandet, Tydskland, Sverig, og jeg veed

ikke Alt, hvad der kom ind derunder. Jeg maa tilstaa, at hvis det er saglig Forhandling, har jeg aldrig vidst, hvad saglig Forhandling var. Jeg troede, at saglig Forhandling var een Ting og politisk Forhandling en anden Ting, men det lader til, at saglig Forhandling meget let bliver til politisk Forhandling, og at saa en politisk-økonomisk Forhandling bliver til ingen Ting. Da nu imidlertid alle disse Udtalelser ere komne frem, skal jeg dog ogsaa tillade mig at sige et Par Ord i Anledning af de store videnskabelige Betragtninger, man er kommen ind paa, og som jeg skal erkjende, i høi Grad har forbaudet mig. Først i Anledning af den gennemgaaende Trafik blev der opstillet en Sætning, som jeg tror, man skal have ondt ved at høre fremat med den Suffisance i nogen som helst Forsamling, hvor man maa forudsætte saa megen Sagkundskab og Kjendskab til Nationaløkonomi, som der dog her burde være tilstede. Med en Varme og en Styrke, som om det gjaldt om at værne Landet mod store Ulykker, fastede man Sætninger ud som f. Ex. den: „Hvad skulle vi med den gennemgaaende Trafik, den er kun for vore Naboer?“ Den blev brugt mere end en Gang, baade af det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgtreds (N. Andersen) og hans Følgesvend fra Veile Amts 2den Valgtreds (Berg). Den gavner vore Naboer, det er Naboerne, der tjene paa den gennemgaaende Trafik. Det er sandt, men det gjør de ogsaa paa vor Handel, paa vor Industri, paa vor Export, overhovedet paa alle vore Forretninger udadtil. Det er overhovedet saa her i Verden, at man ikke kan tjene Noget, uden at man samtidig gjør sine Naboer en Tjeneste. Det er nemlig en meget gammelbogs Theori, skal jeg tillade mig at betro det ærede Medlem, der har fremat denne mærkelige Paastand, at man kunde tjene Noget uden at give sine Naboer Noget til Gjengjæld. Det var Noget, man troede i gamle Dage. Da spærrede man Grændserne, da forbød man Importen, man tillod den Fremmede at rejse ind, men forbød sine Egne at rejse ud, man forbød Indførsel, men søgte at fremme Udførsel, idet man paa denne Maade bedst mente at kunne holde Pengene i Landet, og tjene Noget paa sine Naboers Bekostning. Det viste sig imidlertid snart, at man forarmedes fuldstændig, fordi man isolerede sig, og akkurat det Samme er det, som de to ærede Medlemmer, der have talt om denne Sag, fremført denne nye nationaløkonomiske Theori, ville, de ville arbejde paa Landets Isolation til alle Sider, nemlig af Frygt for, at vore Naboer skulde tjene derigjennem, at vi sætte